

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24Co/90/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2219203608
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 02. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Behranová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2026:2219203608.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Eva Behranová a sudkýň: JUDr. Dominika Horváthová a JUDr. Ľubica Spálová v spore žalobcu: A. A., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom B. XXXX/XX, XXX XX C. D., toho času Ústav na výkon väzby a Ústav na výkon trestu odňatia slobody Leopoldov, zastúpený: JUDr. Gergely Pšenák, advokát so sídlom M. R. Štefánika 30, 940 01 Nové Zámky, proti žalovanej: E. F., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom D. G. XXX/X, B., XXX XX H., zastúpená: JUDr. Ivana Hutňanová, advokátka so sídlom Krížna 17D, 811 07 Bratislava, za účasti intervenienta na strane žalovanej: CUBER s. r. o., IČO: 44 950 659, so sídlom Údernícka 6088/3, 851 01 Bratislava, zastúpený: soukeník – štrpka s. r. o., IČO: 36 862 711, so sídlom Strážnická 8141/5, 811 08 Bratislava, o určenie vlastníckeho práva, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda č. k. 21C/62/2019-366 zo dňa 19. februára 2025, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.

II. Žalovaná a intervenient na strane žalovanej majú nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie vo výroku I. žalobu zamietol. Výrokom II. priznal žalovanej a intervenientovi na strane žalovanej proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

1.1 Právne svoje rozhodnutie odôvodnil poukazom na ustanovenia § 60, § 131, § 132 ods. 1 až 3, § 137 písm. c), § 154, § 157 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (v ďalšom texte „C. s. p.“), § 123, § 124, § 126 ods. 1, § 132 ods. 1, § 133 ods. 2, § 136 ods. 1 a 2, § 37 ods. 1, § 40 ods. 1, § 41a ods. 1 a 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (v ďalšom texte „Občiansky zákonník“), § 47 ods. 1 a 4 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii (ďalej len „ZKR“), § 70 ods. 1 zákona č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam v znení neskorších predpisov (ďalej len „katastrálny zákon“).

1.2 V dôvodoch svojho rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že žalobca sa domáhal určenia, že je podielovým spoluvlastníkom v podiele 1/2 k stavbám v katastrálnom území B. - hala C (spracovanie tabakových výrobkov) a hala D (sklad cementu a vápna) zapísané na liste vlastníctva č. XXX, hala E (sklad lešenia) na liste vlastníctva č. XXX a poľnohospodárska budova (hala C – dielňa a výrobná) na liste vlastníctva č. XXX. Žalobca a žalovaná sú bývalí manželia, ich bezpodielové spoluvlastníctvo (BSM) bolo zrušené súdom v roku 2009, k rozvodu došlo v roku 2019. Podľa žalobcu nehnuteľnosti podľa jeho pokynov držali a spravovali tretie osoby a ním riadené obchodné spoločnosti. Po jeho vzatí do väzby sa so žalovanou dohodli na prevode majetku do ich podielového spoluvlastníctva, avšak žalovaná mala nehnuteľnosti previesť do svojho výlučného vlastníctva a po rozvode sa s ním odmietla vypořadať.

Finančné prostriedky na nákup a rekonštrukciu sporných nehnuteľností mali pochádzať z pôžičky od žalobcovej matky. Vykonaným dokazovaním súd zistil, že podľa aktuálnych výpisov z listov vlastníctva je výlučnou vlastníčkou haly C a haly D žalovaná. Vlastníčkou poľnohospodárskej budovy bez súpisného čísla je na základe kúpnej zmluvy z roku 2019 tretia osoba a vlastníkom haly E je spoločnosť CUBER s. r. o. takisto na základe kúpnej zmluvy z roku 2019. Pre rozhodnutie je určujúci právny stav v čase vyhlásenia rozsudku, žalovaná v tejto časti sporu nie je pasívne legitimovaná, čo viedlo k zamietnutiu tejto časti žaloby. Súd sa ďalej zaoberal nárokom na určenie spoluvlastníctva k hale C a hale D, pričom skúmal, či žalobca uniesol bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno. Konštatoval, že žalobca má v civilnom spore povinnosť substancovane tvrdiť rozhodujúce skutočnosti, čo znamená uviesť konkrétny právny titul nadobudnutia vlastníctva, ktorý je možné subsumovať pod hmotnoprávnu normu. Žalobca túto povinnosť nespĺnil, pretože neoznačil žiaden relevantný právny titul, na základe ktorého by vlastníctvo nadobudol. Tvrdenia žalobcu, že nehnuteľnosti boli v jeho pôsobnosti prostredníctvom tretích osôb alebo obchodných spoločností, sú z hľadiska slovenského právneho poriadku neprípustné, nakoľko inštitút vlastníctva prostredníctvom tretích osôb neexistuje. Súd zdôraznil, že spoločné hospodárenie účastníkov po zrušení ich bezpodielového spoluvlastníctva je pre posúdenie veci nepodstatné, pretože takáto aktivita zo zákona nespôsobuje obnovu spoluvlastníctva a žalobca nepredložil žiadnu povinnú písomnú dohodu o nadobudnutí nehnuteľností. Výlučnou vlastníčkou sporných stavieb sa stala žalovaná na základe kúpnej zmluvy z roku 2016, čo predstavuje riadny právny titul a nadobúdaci spôsob v súlade s Občianskym zákonníkom. Vlastníctvo sa nadobúda vkladom do katastra a akékoľvek domnienky žalobcu o tom, že mal byť stranou zmluvy, sú v rozpore s kogentnými normami a spôsobujú neplatnosť takýchto dojednaní. Navyše sa ukázalo, že žalobca o uzavretí predmetnej kúpnej zmluvy v čase jej vzniku ani nevedel, čo vnáša pochybnosti do jeho tvrdení o udeľovaní pokynov predávajúcemu. Za irelevantnú označil súd aj argumentáciu, že financie na kúpu poskytla matka žalobcu, pretože samotné zaplatenie kúpnej ceny treťou osobou nezakladá spoluvlastnícke právo tejto osoby k veci, ak chýba jasne prejavovaná písomná vôľa všetkých nadobúdateľov. Rovnako nie je prekážkou nadobudnutia vlastníctva nízky príjem žalovanej.

1.3 Súd prvej inštancie uzavrel, že žalobca neuniesol bremeno tvrdenia ani dôkazné bremeno, nepreukázal svoju aktívnu vecnú legitímáciu ani naliehavý právny záujem, a preto žalobu v celom rozsahu zamietol bez ďalšieho dokazovania.

1.4 K nevykonaniu výsluchu svedkov súd uviedol, že žalobca dostatočne nešpecifikoval preukazované skutočnosti a nezabezpečil ich účasť na konaní. Výsluch strán označil za len podporný dôkaz, ktorý v tomto prípade nemohol nahradiť chýbajúce skutkové tvrdenia žalobcu. Zdôraznil, že nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy, najmä ak nie sú relevantné pre aplikovanú právnu normu, a dokazovanie nemá slúžiť na náhodné vyhľadávanie skutočností v prospech strany. Argumenty o obmedzení žalobcu z dôvodu výkonu trestu súd zamietol s poukazom na jeho zastúpenie advokátom a možnosť využitia inštitútu zabezpečenia dôkazu. V závere súd konštatoval, že v súlade s judikatúrou nie je povinný odpovedať na každý detailný argument strán, ale len na tie, ktoré majú pre rozhodnutie vo veci podstatný význam.

1.5 O trovách konania rozhodol tak, že žalovanej a intervenientovi na strane žalovanej, ktorí mali v konaní plný úspech, priznal voči žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Dôvody hodné osobitného zreteľa pre prípadný postup podľa § 257 C. s. p. súd na strane žalobcu nevzhliadol a ich existencia ani nebola žalobcom tvrdená a preukázaná.

2. Rozsudok súdu prvej inštancie napadol v zákonom stanovenej lehote odvolaním žalobca z dôvodov, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b) C. s. p.), súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f) C. s. p.), zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené (§ 365 ods. 1 písm. g) C. s. p.) a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h) C. s. p.).

2.1 V dôvodoch odvolania žalobca uviedol, že postupom súdu prvej inštancie došlo k závažnému porušeniu jeho práva na spravodlivý proces, pretože mu bolo znemožnené riadne uskutočňovať procesné práva, čo vyústilo do zmätočného a arbitrárneho rozhodnutia. Žalobca namietal najmä postoj

súdu k jeho osobnej limitácii vyplývajúcej z výkonu trestu odňatia slobody. Hoci súd v odôvodnení rozsudku konštatoval, že táto prekážka nie je relevantná, žalobca zdôraznil, že súd mal využiť dostupné technické prostriedky a zabezpečiť jeho účasť na pojednávaniach prostredníctvom telemostu. Ignorovaním tejto žiadosti a nevyužitím vzdialenej prítomnosti súd podľa neho priamo zasiahol do jeho procesných možností v miere, ktorá odporuje princípom spravodlivého súdneho konania. Žalobca trvá na tom, že svoje tvrdenia uvedené v žalobe preukázal v konaní dostatočným spôsobom. Nesúhlasí so záverom súdu o nesplnení povinnosti substancovane tvrdiť rozhodujúce skutočnosti a je presvedčený, že skutkový stav prezentovaný v jeho podaniach bol pre potreby konania postačujúci.

2.2 Žalobca opakovane poukazoval na to, že peniaze poskytla jeho matka ako pôžičku na spoločné podnikanie oboch strán. Súd túto skutočnosť označil za irelevantnú, s čím sa žalobca nestotožňuje, najmä ak žalovaná túto informáciu nepoprela a zároveň nedokázala hodnoverne preukázať vlastné zdroje, z ktorých mala nehnuteľnosti nadobudnúť. Postup súdu v tejto otázke vníma ako jednostranný a formalistický, čo považuje za porušenie práv garantovaných Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Namietal ďalej svojvôľu pri hodnotení dôkazov a prekročenie limitov zásady voľného hodnotenia dôkazov. S odkazom na judikatúru Ústavného súdu SR pripomenul, že vnútorné presvedčenie sudcu nesmie znamenať nezodpovednosť, ale musí byť výsledkom starostlivého uváženia všetkých dôkazov v ich komplexnosti a v súlade s pravidlami formálnej logiky. Kontrola tohto postupu sa musí odraziť v presvedčivom odôvodnení rozsudku, ktoré jasne vysvetlí úvahy súdu, vyhodnotí vierohodnosť dôkazov a zdôvodní nevykonanie ďalších navrhovaných prostriedkov. Podľa žalobcu napadnuté rozhodnutie tieto atribúty nespĺňa a vykazuje znaky eklektického výberu dôkazov smerujúcich k predpovedanému záveru.

2.3 Odvolacím návrhom žalobca žiadal odvolací súd, aby rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie, pričom si zároveň uplatnil nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnej výške.

3. Intervenient na strane žalovanej vo svojom vyjadrení k odvolaniu vyslovil zásadný nesúhlas s odvolaním žalobcu, považuje ho za účelové a nedôvodné. Poukázal na to, že hoci sa žalobca formálne odvoláva na viaceré zákonné dôvody podľa Civilného sporového poriadku, vecne sa v argumentácii (aj to nesprávne) venuje len jednému z nich, zatiaľ čo ostatné ponecháva bez akéhokoľvek vyjadrenia. Podľa intervenienta je odvolacia argumentácia postavená len na všeobecných odkazoch na súdne rozhodnutia, ktoré však neobsahujú relevantný súvis so skutkovým stavom prejednávanej veci, čo nemôže viesť k naplneniu odvolacích dôvodov. V súvislosti s námietkou žalobcu o potrebe zabezpečenia telemostu intervenient zdôraznil, že žalobca bol v konaní riadne právne zastúpený a jeho osobná účasť na pojednávaniach nebola potrebná, preto súd nemal zákonný dôvod takýto prenos iniciatívne zabezpečovať. Za právne irelevantnú považuje intervenient aj argumentáciu žalobcu o pôžičke peňazí na kúpu stavieb od jeho matky. Samotný fakt zapožičania finančných prostriedkov nezakladá žiaden nadobúdaci titul k vlastníctvu, čo ilustruje na príklade bankového úveru, kde sa banka takisto nestáva vlastníkom kupovanej veci. Intervenient vníma rozsudok prvej inštancie ako vecne správny, zákonný a náležite odôvodnený. Navrhol, aby odvolací súd odvolanie odmietol alebo zamietol, potvrdil napadnutý rozsudok a priznal intervenientovi plnú náhradu trov odvolacieho konania.

4. K odvolaniu žalobcu sa vyjadrila aj žalovaná s tým, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny, zákonný a náležite odôvodnený. Súd prvej inštancie sa so skutočnosťami uvedenými v žalobe vyrovnal logicky a v dostatočnom rozsahu, pričom jeho závery o nepreukázaní vecnej legitímácie a neunesení dôkazného bremena žalobcom sú správne. Podľa žalovanej žalobca v odvolaní neuviedol žiadnu relevantnú skutkovú ani právnu argumentáciu, ktorou by spochybnil postup súdu alebo založil ním uvádzané odvolacie dôvody. K námietke žalobcu ohľadom nezabezpečenia jeho prítomnosti na pojednávaní formou telemostu žalovaná uviedla, že žalobca ani jeho právny zástupca o osobnú účasť nežiadali a ani nenavrhli eskortu z väzenia. Žalobca bol zastúpený advokátom s plnou mocou na celé konanie, súd preto predvolával len zástupcu, pričom osobná účasť strany je jej právom, nie povinnosťou. Zároveň žalovaná odmietla námietku o nevykonaní výsluchu žalobcu, pretože výsluch strany nemôže nahradiť chýbajúce skutkové tvrdenia v žalobe. Žalobca bol povinný rozhodujúce skutočnosti o nadobudnutí majetku uviesť už v žalobe, čo neurobil, a dokazovanie má slúžiť na preukázanie tvrdených skutočností, nie na ich dodatočné zisťovanie. Žalovaná ďalej zdôraznila, že žalobca v konaní neunesol bremeno tvrdenia, pretože ani po opakovaných výzvach súdu neuviedol žiadny konkrétny právny titul, na základe ktorého mal nadobudnúť spoluvlastnícky podiel. Žalobca netvrdil existenciu písomnej zmluvy

ani žiadnu inú právnu skutočnosť v zmysle zákona, pričom ústnou dohodou vlastníctvo k nehnuteľnosti nadobudnúť nemožno. Argumentáciu žalobcu, že finančné prostriedky poskytla jeho matka, považuje žalovaná za právne bezvýznamnú, pretože takýto spôsob nadobudnutia vlastníctva zákon neupravuje a nezakladá nárok na spoluvlastnícky podiel ani v prípade, ak by kupujúci cenu nezaplatil. V závere žalovaná skonštatovala, že ostatné odvolacie dôvody žalobca len formálne vymenoval bez uvedenia akýchkoľvek skutočností, o ktoré by ich opieral. K námietke nesprávnych skutkových zistení dodala, že žalobca nepreukázal žiadne pochybenie súdu pri hodnotení dôkazov ani logický rozpor v jeho úvahách. Rovnako absentuje akékoľvek vysvetlenie, v čom má spočívať nesprávne právne posúdenie veci. Žalovaná preto navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil a priznal jej náhradu trov odvolacieho konania.

5. Ďalšie vyjadrenia odvolaciemu súdu doručené neboli.

6. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 C. s. p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 C. s. p.), oprávnenou stranou sporu (§ 359 C. s. p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 C. s. p.), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 363 C. s. p.) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b), f), g) a h) C. s. p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 C. s. p.) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 C. s. p.) s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 C. s. p.), viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 C. s. p.), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C. s. p. a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 C. s. p.), a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

7. Predmetom prvoinštančného konania bolo prejednanie a rozhodnutie sporu na základe žaloby, ktorou sa žalobca domáhal voči žalovanej určenia, že predmetné nehnuteľnosti evidované na listoch vlastníctva č. XXX, XXX I. XXX vedených pre okres Dunajská Streda, obec B., katastrálne územie B. sú v podielovom spoluvlastníctve žalobcu so spoluvlastníckym podielom o veľkosti 1 k celku. Svoj nárok žalobca odôvodnil tým, že so žalovanou sú bývalí manželia, počas trvania manželstva bolo zrušené ich bezpodielové spoluvlastníctvo manželov, k jeho vyporiadaniu nikdy nedošlo. Podľa žaloby sú predmetné nehnuteľnosti „vo výlučnej pôsobnosti žalobcu cestou tretích osôb“ od roku 2011. Po vzatí žalobcu do väzby sa so žalovanou dohodli, že predmetné nehnuteľnosti budú prevedené do ich podielového spoluvlastníctva. Neskôr však zistil, že žalovaná previedla nehnuteľnosti do svojho výlučného vlastníctva a odmieta sa so žalobcom vyrovnáť.

8. Odvolací súd, s prihliadnutím na rozsah a dôvody odvolania, preskúmal správnosť postupu a rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorý žalobu zamietol, keď z listov vlastníctva č. XXX I. J. XXX zistil, že ako vlastník stavby bez súpisného čísla na pozemku parc. č. 272/18, dielňa a výrobná v katastrálnom území B. je zapísaná K. B. B., a ako vlastník stavby so súpisným číslom XXX na pozemku parc. č. 272/5 a 272/38, hala E - sklad lešenia je zapísaný intervenient na strane žalovanej. Žalovaná nie je evidovaná ako vlastníčka uvedených nehnuteľností, nie je preto pasívne legitimovaná v konaní v časti o určenie spoluvlastníckeho práva žalobcu k týmto nehnuteľnostiam. Z tohto dôvodu preto v uvedenej časti prvoinštančný súd žalobu zamietol. V časti o určenie, že žalobca je podielovým spoluvlastníkom o veľkosti 1 k celku k stavbám zapísaným na liste vlastníctva č. XXX prvoinštančný súd dospel k záveru, že žalobca neunesol bremeno tvrdenia, pretože neoznačil žiaden právny titul, na základe ktorého mal nadobudnúť vlastnícke, resp. spoluvlastnícke právo k sporným stavbám. Neunesol tým ani dôkazné bremeno, a preto súd nemal za preukázanú aktívnu vecnú legitimáciu žalobcu, ani naliehavý právny záujem na požadovanom určení. Z vyššie uvedených dôvodov tak súd žalobu zamietol, a to bez ďalšieho dokazovania.

9. Podľa ustanovenia § 387 ods. 1 C. s. p. odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

10. Podľa ustanovenia § 387 ods. 2 C. s. p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

11. Po preskúmaní napadnutého rozhodnutia a obsahu spisového materiálu vo veci, dospel odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancie správne zamerlal svoje dokazovanie na zistenie skutočností relevantných pre posúdenie žalobou uplatneného nároku a rozhodnutie veci. Výsledky dokazovania jednotlivito i vo vzájomných súvislostiach dôkladne a správne vyhodnotil, dospel k správnym skutkovým zisteniam, významným pre rozhodnutie vo veci a vec aj správne právne posúdil. Súd prvej inštancie napadnutý rozsudok riadne, vyčerpávajúco odôvodnil, pričom sa zároveň podrobne vyrovnal so všetkými skutočnosťami podstatnými pre rozhodnutie vo veci, vyrovnal sa aj s podstatnou argumentáciou a námietkami sporových strán. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, pričom konštatuje správnosť jeho dôvodov. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia a z dôvodu vyrovnania sa s odvolacími námietkami žalobcu uvádza nasledovné:

12. Žalobca predovšetkým namietal, že súd prvej inštancie mu svojim procesným postupom porušil právo na spravodlivý proces. V súvislosti s týmto odvolacím dôvodom tvrdil, že vzhľadom na jeho výkon trestu odňatia slobody a s poukazom na dostupné technické možnosti, mal súd prvej inštancie na pojednávaniach zabezpečiť jeho vzdialenú prítomnosť formou telemostu.

13. Právo na spravodlivý súdny proces predstavuje možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Pod porušením práva na spravodlivý proces sa rozumie nesprávny procesný postup súdu, spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení procesných ustanovení, ktoré sa vymykajú zákonnému, ale aj ústavnému procesno-právne rámcu, a ktorý tak zároveň znamená aj porušenie procesných práv garantovaných Ústavou Slovenskej republiky. Pod pojmom „procesný postup“ (čo vyplýva aj z konštantnej judikatúry Najvyššieho súdu SR a judikatúry Ústavného súdu SR) sa rozumie faktická (ne)činnosť súdu znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení, resp. možnosť jej aktívnej účasti v spore, predchádzajúca vydaniu súdneho rozhodnutia. Obsahom práva na spravodlivý proces (článok 46 ods. 1 Ústavy SR) je umožniť každému, bez akejkoľvek diskriminácie, reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu vo veci konať a rozhodnúť. Právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, hodnotením dôkazov (sp. zn. IV. ÚS 22/04) a ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (sp. zn. I. ÚS 50/04).

14. V súvislosti s uvedenou odvolacou námietkou žalobcu je potrebné predovšetkým vychádzať zo skutočnosti, že v konaní bol zastúpený právnym zástupcom – advokátom, ktorého si zvolil. Procesné úkony (procesné povinnosti i procesné oprávnenia), ktoré pre žalobcu ako stranu sporu vyplývajú z Civilného sporového poriadku preto mohol vykonávať prostredníctvom zvoleného právneho zástupcu. V preskúmvanej veci súdu prvej inštancie zo žiadnej relevantnej skutočnosti ani zo žiadneho ustanovenia Civilného sporového poriadku nevyplývala povinnosť zabezpečiť účasť žalobcu na pojednávaní – či už fyzicky alebo dostupnými technickými prostriedkami. Odvolací súd tu súhlasne s prvoinštančným súdom tiež zdôrazňuje, že v zmysle ustanovenia § 195 C. s. p. súd môže nariadiť výsluch strany o tvrdených skutočnostiach, ktoré v konaní vyšli najavo, ak ich nemožno preukázať inak. Ide teda o podporný dôkaz, pričom tvrdenia, ktoré sa majú preukázať sú podstatné a rozhodujúce z hľadiska hmotnoprávnej normy – skutočnosti spôsobilé privodiť úspech strany v spore. Súd prvej inštancie v tejto súvislosti správne uviedol, že žalobca svoju povinnosť tvrdiť podstatné a rozhodujúce skutočnosti z hľadiska hmotného práva nesplnil. Neuviedol - netvrdil žiadnu (právnu)skutočnosť, z ktorej by bolo možné vyvodiť jeho spoluvlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam. Nie je tak možné súhlasiť s jeho odvolacou námietkou, že má za to, že dostatočným spôsobom v konaní preukázal svoje tvrdenia uvádzané v žalobe. Pokiaľ v konaní nesplnil svoju povinnosť substancovane tvrdiť – teda tvrdiť skutočnosti relevantné z hľadiska hmotného práva, nie je možné neexistujúce relevantné tvrdenia ani preukázať. Tvrdenia žalobcu o tom, že „sporné stavby boli od roku 2011 v jeho výlučnej pôsobnosti cestou tretích osôb“ sú z hľadiska hmotného práva bez významu a nie sú spôsobilé privodiť úspech žalobcu v konaní.

15. Nie je možné súhlasiť ani s tou odvolacou námietkou žalobcu, že súd prvej inštancie sa nevyrovnal so skutočnosťou, že peňažné prostriedky na kúpu sporných stavieb poskytla matka žalobcu. Touto

argumentáciou sa prvoinštančný súd podrobne zaoberal v odseku 47 odôvodnenia svojho rozhodnutia a náležite sa s ňou vyrovnal. S jeho záverom, podľa ktorého nie je dôležité, kto poskytol finančné prostriedky prevodcovi za nadobúdateľa, sa odvolací súd stotožňuje. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia podrobne ozrejmil skutočnosti právne významné pre vznik vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam (odseky 45., 46.)

16. Podľa žalobcu súd prvej inštancie svojvoľným hodnotením a vykonaním dôkazov porušil práva žalobcu na spravodlivé súdne konanie. Nekonkretizoval však v čom spočívalo svojvoľné hodnotenie a vykonanie dôkazov.

17. Podľa § 191 ods. 1 C. s. p. dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo.

18. Hodnotenie dôkazov v zmysle ustanovenia § 191 C. s. p. je činnosť súdu, pri ktorej hodnotí vykonané procesné dôkazy z hľadiska ich pravdivosti a relevantnosti pre rozhodnutie. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je právnymi predpismi obmedzovaný v tom, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov. Hodnotiacia úvaha súdu pritom ale nie je svojvoľná, súd musí vychádzať zo všetkého, čo vyšlo v konaní najavo. Tieto skutočnosti musí súd rešpektovať a musí správne určiť ich vzájomný vzťah. Pritom súd nie je viazaný žiadnym poradím významu a dôkaznej sily jednotlivých dôkazov.

19. Odvolací súd preskúmaním obsahu spisu nevzhľadal dôvodnosť ani uvedenej námietky. Predovšetkým je potrebné konštatovať, že skutkový stav zistený súdom prvej inštancie korešponduje s predloženými dôkazmi, tieto dôkazy súd vyhodnotil jednotlivo a aj v ich vzájomnej súvislosti v súlade s citovaným ustanovením § 191 C. s. p.. Postup súdu v procese dokazovania je potrebné hodnotiť ako správny, hospodárny, precízne vychádzajúci z procesných aj hmotnoprávných noriem. Na základe takto ustáleného skutkového stavu potom vyvodil správny záver o tom, že žalobca svoju aktívnu vecnú legitímáciu v spore neuniesol, keď nepreukázal dôvodnosť svojho nároku.

20. Žalobca nekonkretizoval ani tú svoju odvoláciu námietku, že právne úvahy prvoinštančného súdu sú zmätočné a arbitrárne. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku dôvodnosť tejto námietky nevyplýva. Ako odvolací súd už skôr konštatoval, súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav a na správne ustálené skutkové závery správne zvolil a aplikoval relevantné právne normy.

21. Odvolací dôvod, podľa ktorého zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, žalobca tiež nekonkretizoval, odvolací súd preto nemohol pristúpiť k prieskumu jeho dôvodnosti. Dodáva však, že súd prvej inštancie riadne odôvodnil, prečo nepristúpil k vykonaniu svedeckých výsluchov (ods. 49 odôvodnenia).

22. S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu je potrebné uzavrieť, že odvolací dôvod žalobcu spočívajúci v tvrdení o porušení jeho práva na spravodlivý proces naplnený nebol. Súd prvej inštancie rozhodol vecne správne, pretože správne zistil skutkový stav a relevantné zákonné ustanovenia zvolil, interpretoval a aplikoval správne, neboli tak naplnené ani ďalšie odvolacie dôvody uplatnené žalobcom. Prvoinštančný súd správne rozhodol závislým výrokom aj o náhrade trov konania, keď priznal úspešnej žalovanej a intervenientovi na strane žalovanej náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Odvolací súd preto postupom podľa ustanovenia § 387 ods. 1, 2 C. s. p. napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil.

23. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovení § 255 ods. 1 v spojení s ustanovením § 396 ods. 1 C. s. p., pričom v odvolacom konaní úspešnej žalovanej a intervenientovi na strane žalovanej priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne podľa § 262 ods. 2 C. s. p. súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku, a to samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

24. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie vydal pomerom hlasov 3:0, t. j. jednomyseľne (§ 393 ods. 2 C. s. p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

Dovolanie je podľa § 421 C. s. p. prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C. s. p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C. s. p.).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 C. s. p.).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 C. s. p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C. s. p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a

ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C. s. p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C. s. p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C. s. p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C. s. p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C. s. p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C. s. p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C. s. p.).